

ja pu-särk hakkas paistma. Naene kargab hauba ja hakkab kaant pealt lahti kiiskuma, teised aitavad ka. Nüüd näab temma omma meest, surno mähkmes, kargab temma ümber, kattab tedda sure halle nutto ja silma-weega; furnud ei ligo; kissub tedda üles omma waštoringa, puhhub ommast suust soja hinge mehhe suhho, et ta peaks hinge tömbama; agga ei ühtegi; mis on furnud, se on furnud! Emma katsub mis ta woib, et ta tedda surno küljest lahti saaks, agga ei sa milgi kõmbel. Za peab sedda tuggewaminne mehhe ümber liini, puhhub temmale suhho ja muljub omma waštoringa, ja ei lasse lahti.

Öppetaja manitses tedda ja keik liinna rahwas, et surma suust ükski lihha ei peâse, ja piddasid tedda nödra melelisseks; sest seïna oolid saddade kaupa innimesi, noori ja wanno, kokko tulnud.

Korraga näggid keik, et se nödra melega naene, taggasid kohkus, omma körwa surno suette pannewad ja kuulwad ja sure healego hüüdwad; agga isse kukkus ilma moîstuseta

kui furnud mahha. Nüüd terwad ümber seisjad tedda surno küljest lahti; — agga — mees ei olnud mitte furnud; mees hakkas hinge tömbama ja lõi ommad silmad lahti. Täis 4 páwa olli temma pu-särkis ja haudas olnud; agga ei olnud mitte furnud.

Keik ehmatasid ja immetlesid selle sure Jumala hollaštusse ja armo ülle, kes omma sõnna sees ütleb: Kellel ðige usk on, woib mäggesid asemelt ärra tösta. Keik olli imme, mis nemmad kuulsid ja näggid.

Se waene surria naene jái holetusse sisse, sedda Öppetaja omma maeasse lastis wia. Nüüd olli össi selge, et mees jálle ellama hakkas, sest ta soned peksid tihhedaste, kui ta wahhete wahhel weel nödruse párrast minnestas. Párrast kahhe tunni, olli temmal omma terwe moîstus jálle käes, párrast selle, kui temma 5 páwa olli furnud olnud.

Håddaga olli temma omma moîstust fätte sanud, siis olli ta eßimenne küssiminne naese järrele, sest ta arwas, et ta omma naese läbbi, jálle olli ellawaks sanud; agga se kurb sõn-